

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 79.

Sjette Sessions anden Samling.

32te Møde.

Onsdagen den 14de Februar.

(Fortf.)

Alberty. Det maa jo vistnok antages for afgjort, at Udfaldet af denne Forhandling vil blive, at den løvbundne Rentefod vedbliver med Hensyn til Laan i faste Eiendomme; men paa den anden Side antager jeg det for aldeles afgjort, at den Forandring i Rentefoden, hvorom alle Parter ere enige, nemlig, at udenfor Laan i faste Eiendomme skal Rentefoden frigives, meget snart maa og vil føre til den almindelige Overbeviisning, at Rentefoden ogsaa maa frigives for Laan i faste Eiendomme paa en hvilkensomhelst Prioritet. Jeg kan efter den Erfaring, jeg har vundet i min Forretningskreds, kun beklage, at Fleertallet i Udvalget ikke har villet gaae ind paa at frigive Rentefoden ogsaa for Laan i faste Eiendomme. Jeg har den fuldkomne Overbeviisning, at dette ikke vilde medføre nogen Fare. I den Tid, da Penge i de senere Aar have været vanskeligt at faae i faste Eiendomme, nemlig i Krigsaarene 1848 og 49, paa en Tid, da man kunde vente Fordeel ved Indkjøb af Statsobligationer, paa en Tid, da man uden mindste Vanskelighed erholdt Bevilling til at tage 5 pCt. af Laan i første Prioritet i de allerbedste Pantter, — paa den Tid har jeg, navnlig her i Byen, ikke blot seet, at mange Prioritetshavere have ladet deres Capitaler blive indestaaende urørte, uagtet de ved en anden Anvendelse kunde have udbragt en større Fordeel deraf; men jeg har endogsaa seet, og det ikke i saa ganske saa Tilfælde, Private anbringe nye Capitaler til 4 pCt. i faste Eiendomme. Det er ganske naturligt, at de saa toge gode

Pantter; men selv under saadanne Conjunctioner er der mange Capitalister, som foretrakke sikke Pantter til lavere Procent, end de ellers vilde kunne opnaae. Dette er den Erfaring, jeg har, og støttet herpaa beklager jeg, at Udvalget har villet binde Rentefoden for Laan i faste Eiendomme, og jeg maa især beklage, at den ærede Indenrigsminister ikke har vundet den Overbeviisning, som jeg troer, at de fleste Forretningsmænd ogsaa her i Salen i Almindelighed ville udtale, at Frigivelsen af Rentefoden i faste Eiendomme ikke er farlig. Det bedste Varsel for, at den Tilstand, som Udvalget navnlig dets Fleertal foreslaaer, ikke vil blive langvarig, finder jeg i selve Forslagene, baade fra dets Fleertal og dets Mindretal, idet de ved disse Forslag have maattet vedgaae, at man ikke kan nøies med at give Tilædelse til kun at tage 4 pCt. i Renter for Laan i faste Eiendomme. Udvalget har nu villet indskrænke disse Undtagelser til bestemte Tilfælde; det ene Parti siger: ja, naar Laanet gives mod ringere Sikkerhed end den for Umyndiges Midler løvbefalede, kan det tages indtil 6 pCt. Tvungen til at gaae i dette Parties Fodspor, siger det andet Parti: ja, lad os saa lade det blive ved, at Sikkerheden ikke er under $\frac{1}{3}$ af Eiendommens Værdi. Jeg erkjender, at det er altid Noget, men jeg paaistaer at begge disse Forslag ere upraktiske, idet de, naar de skulle anvendes i det virkelige Liv, ville føre til, at de tvinge Eiendomsbesidderne og netop dem, som allermindst kunne taale det, til at have ubehæftede Dele af deres Eiendomme. Naar f. Ex. en Mand i sin Eiendom har 10,000 Rb. paa 1ste Prioritet, men han anordningsmæssig kan have 15,000 Rb., saa maa han jo efter Udvalgets Fleertals Forslag kun svare 5 eller 6 pCt. af hvad